

ogsaa, at det Forslag, som han hellere vilde have frem, og som han omtalte i sit Indledningsforedrag, er endnu bedre. Men jeg er alligevel klar over, at dette Forslag i nogen Maade i alt Fald vil virke retfærdigere end den Fordeling, vi nu have.

Jeg er ogsaa klar over, at naar der skal være Tale om en Fordeling af Statstilskuddet til Kommunerne, der fortrinsvis vil komme de trængende Kommuner til gode, saa er det absolut givet, at den større Del af Beløbet vil gaa til Jylland. Vi have sikkert de fattigste Egne derovre. Saa mere Jyde er jeg altsaa ikke for Vorhærrer, end at jeg nok kan se, at skulle vi være retfærdige paa dette Omraade, saa maa vi finde os i, at de velstillede Kommuner, specielt i Nordsjælland og ogsaa Købstæderne her omkring, eller hvor de nu overhovedet findes, maa faa noget ringere end de daarligst stillede Steder ovre i Jylland. Det sker allerede nu, men det bør finde Sted i større Omfang, end det nu er Tilfældet, det er jeg ganske klar over. Jeg mener derfor, det er ganske betimeligt, at dette Forslag fremkommer, og jeg haaber, det skal lykkes Udvalget at finde en Form, som er bedre end den nuværende.

Men maa jeg føje hertil, at jeg er heller ikke ganske sikker paa, at vi bør blive hverken paa det nuværende Grundlag eller paa det, som foreslaas i Lovforslaget. Jeg vil først gøre opmærksom paa en Ting; man kan nemlig ikke uden videre gaa ud fra, at Formue- og Indkomstskatten er en virkelig god og paalidelig Maalestok for Kommunernes Evne til at bære Byrder. Det kan man ikke. Jeg vil pege paa blot et eneste Forhold, som er ganske iøjnefaldende ved de store Kommuner. I en stor Kommune — jeg kan der tage den Kommune, jeg selv bor i — kan man have en alt dominerende Skatteyder, en stor Godsherre, som har et halvt eller helt Hundrede Tusinde Kroner i aarlig Indtægt. Og det er jo heldigt nok, naar man kan beskattede ham i Kommunen, og saa betyder det jo noget. Men en Mand kan godt blive sat i Skat i en Kommune af hele sin Formue og Indkomst, uden at han derfor behøver at svare nogen væsentlig Skat til denne Kommune. Det vil jo betyde en meget stor Uret mod de Kommuner, der ere saaledes stillede, at de have en enkelt eller flere store Skatteydere, der ansættes til en høj Formue- og Indkomstskat, men bo i andre Kommuner eller svare Skat til dem, hvad enten det sker di-

rette eller gennem den mellemkommunale Beskatning. Dette Forhold kan man dog vel nok komme ud over. Men i det hele tror jeg ikke, at en Kommunes Evne til at bære Byrder staar i et bestemt Forhold til Indkomst- og Formueskatten. I Kommuner, hvor der f. Eks. er en stor Hovedgaard eller en Fabrik eller lignende, hvis Ejer eller Bestyrer har stor Indkomst eller Formue, er der ofte stor Fattigdom paa Grund af de mange Arbejdere, der ere knyttede til disse Virksomheder.

Og der er endnu et Forhold, som jeg i Grunden anser for det mest uheldige, og som allerede findes i den nugældende Lov. Man sætter nemlig en Præmie paa at faa Formue- og Indkomstskatten sat saa lavt som muligt i Kommunen. I det første Aar, man praktiserede Skattelovene, havde jeg Lejlighed til at se — og det skulde undre mig, om ikke ogsaa andre her i Salen havde haft Lejlighed til at se det samme —, at man planmæssig, navnlig i Kommuner, hvor Skatteevnen var nogenlunde ensartet, stræbte efter at sætte Indkomsten saa lavt som muligt. Jeg ved, der var Sogneraad, der gik omkring og sagde: Lad være med at komme med Selvangivelse; Kommuneskatten kunne vi sagtens fordele retfærdigt ved Hjælp af Forhøjelses- og Nedsættelsesprocenten, men hvorfor skulle vi betale det store Bidrag til Staten? Jeg ved, det skete. Allerede det er jo kedeligt, men sætter man saa tillige en Præmie paa at faa Indkomst- og Formueskatten saa lav som muligt, er jeg bange for, at vi komme til at gøre Uret i alt for høj Grad. Kunne vi derimod finde et andet og bedre Grundlag i det hele for en Fordeling af Statstilskuddet til Kommunerne, saa at det kommer de daarligst stillede til gode i større Grad end nu, skal jeg saa inderlig gerne være med og med Glæde finde mig i, at det gaar over til Jyllands fattige Egne.

Jacob Christensen: Det er fra Forslagsstillernes og ogsaa fra den sidste Talers Side slaaet fast, at Hensigten med dette Forslag er at hjælpe de daarligst stillede Kommuner saaledes, at de kunne faa større Andel i Statstilskuddet til Kommunerne, og for saa vidt Bestræbelserne alene gik ud paa dette, vilde jeg være fuldstændig enig med Forslagsstillerne, ligesom det ogsaa allerede er udtalt af mit Partis Ordfører, det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann), at vi i et eventuelt Udvalg ville være med i Bestræbelserne for at skaffe et bedre Grundlag for Statstilskuddets